

Otrā nodaļa

2003. GADA RUDENS. GAISA TELPA VIRS EIROPAS. PARĪZE

Sapnī viņš redz dzeltenu pieneņu pļavu. Smaržīgu, pilnziedu pieneņu pļavu. Tādu iespējams atrast tikai tveicīgā maija nogales pēcpusdienā Vidzemē. Vasara tad vēl ir jauna un tikko dzimusi. Elpo ziedi un zāle. Bišu sanoņa un putnu balsis piepilda pasauli. Pretī nāk sieviete baltā kleitā. Viņas kustības ir tik lēnas, bet gurnu aprises zem plānā auduma tik nepārprotami tvirtas un ķircinošas. Tās ļauj nojaust gandrīz visu. Mmm! Kā tas uzsit asinis! Šajā saldkaisli mulsinošajā brīdī viņš satrūkstas no čerkstoņas.

– *This is captain speaking. Flight number 164 are landing now in Paris airport of Charles de Gaulle,* – ar kaut kādu savādu vispasaules aviosabiedrību akcentu un šņākoņu salona skaļruņos ierunājas lidmašīnas kapteiņa balss, no kuras gan maz ko var saprast.

Laipni lūdzam realitātē! Dzeltenā pieneņu pļava, vasaras smarža un sieviete plānajā, baltajā kleitā ir pagaisusi. Lidmašīna savvārojas vienreiz, otrreiz. Atskan kluss būkšķis. Par to neviens nekad nevar būt pārliecināts, vai tās ir tikko izlaidtās lidaparāta šasijas vai varbūt skaņa, ko izdvesis nolauztais spārns.

Viņš paskatās iluminatorā – nē, vismaz tas spārns, kas rēgojās acu priekšā visu lidojuma laiku, kamēr viņš negulēja,

paldies Dievam, joprojām atrodas savā vietā. Blakus krēslā sēž milzīgs, tumšādains vīrietis. Viņa galva ir plika un olveidīga. Tik kolorīta, ka to nevarēja nepamanīt jau Arlandas lidostā Stokholmā. Tagad tā ir nosvidusi slapja un spīd. Afrikānis visu lidojuma laiku pavadīja, ieurbies kādā reliģiskā opusā par Akvīnas Tomu.

“Ir nu gan lasāmviela,” viņš pie sevis bija pavīpsnājis un nodēvējis afrikāni par Alibabu, klusībā uzjautrinoties, cik cītīgi milzīgais vīrietis velk līdzī tekstam savu resno labās rokas rādītājpirkstu. Tas ir tik strups un varens, bet burti tik smalki un sīki. Tagad grāmata nolikta malā. Lūpām kustoties, nosvīdušais afrikānis bez skaņas skaita lūgšanu, lielajās tumšbrūnajās plaukstās žņaudzījot vēl tumšāku rožukroni.

“Tik liels tēvainis un šitā baidās!” viņš nodomā. “Bet varbūt tas zellis tikai izliekas, ka ir krietns kristietis,” – caur smadzenēm izlido nākamā doma. “Patiesībā terorists-nāvinieks, kas tūlīt iekliegsies *allahu akbar!* un iedarbinās kaut kur somā rūpīgi noslēpto elles mašīnu. Tad mūsu zarniņas izrotās strauji tuvojošos skrejceļu, tikai neviens nespēs izšķirt, kur sākas manējās un kur beidzas viņa atlikumi.” Šī iespēja viņu nezin kāpēc nomierina.

Nekam citam vairs laika neatliek. Vēl daži būkšķi, šasijas gumijas riteņu skrapstoņa pa lidlauka asfaltbetona klājumu. Bremžu čīkstoņa un skaļa, vibrācijas pavadīta dzinēju dūkoņa – tā, it kā lidaparāts būtu pamatīgi sašutis, ka jau atkal nonācis atpakaļ uz zemes, – nepārprotami apstiprina to, ko viņš izdzird salona skaļruņos – *we are landing!*

Esam nosēdušies. Laimīgi! Fūūū!

Salonā sākas acīm redzama rosība. Apziņa – ar mani tas nekad nenotiks – kārtējo reizi uzgavilē pār tumšajām nāves bailēm un nojausmām, kas pēdējos mirkļos iezagušās pasažieru prātos. Milzīgais tumšādainis izteiksmīgi pārmet krustu un liksmi uzsmaida savam ceļabiedram.

“Esmu gan es viens stereotipu apsēsts sasodīts rasists! Tas Alibaba no Austrumu pasakām taču ir normāls džeks, droši vien kāds katoļu garīdznieks!” Kļūst nedaudz neērti no savām aizdomām par iespējamo teroristu, un arī viņš pasmaida.

Lai gan lidmašīna vēl pārvietojas pa skrejceļu, pasažieri sāk dīžāties sēdvietās, klikšķinot drošības jostu metāliskās sprādzēs. Nepacietīgākie jau pielēkuši kājās, čaukstina nebeidzamus polietilēna iepirkumu maisiņus un zizina ceļasomu rāvējslēdžus, spaida mobilo tālruņu pogas, kaut gan vispār to darīt nav atļauts līdz pat lidojuma beigām. Vēlēšanās sprukt laukā no lidmašīnas ir tik liela, ka tā kļuvusi pat nelōģiska. Vai esat kādreiz redzējis pasažierus pametam vēl pa skrejceļu ripojošu lidmašīnu? Bet tomēr visi kā allaž jau mīcās *Boeing* ejā, gaidot, kad varēs mesties no tā ārā. Tomēr ceļš līdz angāriem vēl ir garš.

“Gandrīz nogulēju nolaišanos,” raugoties iluminatorā uz pelēcīgajām lidostas celtnēm, viņš secina. “Līdz šim man nekad tā nav gadījies.”

Vēlāk vakarā, sēžot turku krodziņā ar neko neizsakošo nosaukumu *Istanbul* Latīņu kvartālā, gandrīz blakus Svētā Severīna baznīcai, un tiesājot milzīgu porciju grilējumu izlases, viņš atklās, ka neparastajam miegam lidmašīnā tomēr ir bijis izskaidrojums. Atšķirībā no ierastajām un ikdienišķajām reizēm šis taču ir īpašs ceļojums. Šoreiz viņš nelido darba darīšanās un, atrazdamies gaisā, nestudē nekādus dokumentus, kas parasti ir viņa dienišķā nodarbe.

Pirmoreiz gandrīz pēc desmit gadu darba datorkompānijā viņš ir devies uz ārzemēm privātā kārtā. Varētu pat teikt – atvaļinājumā, ja vien tas nebūtu nedaudz izmelots. Datorkompānijā, kurā viņš strādā par sistēmanalītiķi, visi darbinieki ir īsti Austrumeiropas suņabērni. Sasodīti darbholiķi, kam vārds “brīvdienas” nozīmē tukšu skaņu. Tā vien šķiet, ka jaunu datorprogrammu izstrāde, to bēta versiju testi un problēmu novēršana ir viņu dzīves saturs, jēga un uzdevums. Kompānijā

tādu jēdzienu kā atvaļinājums neviens pat nepazīst. Ar Rietumu firmām taču konkurēt var, vienīgi veicot to pašu darbu par mazāku samaksu, ātrāk, kvalitatīvāk un līdz ar to – strādājot garākas stundas. Tādā režīmā tomēr var darboties kādu laiku, bet to nevar mūžīgi. Pēdējā laikā viņš aizvien biežāk sev uzdeva jautājumu: kas atrodas ārpus šī vāveres riteņa, kur darbs dzen darbu? Doma par to, vai dzīvot nozīmē no rīta līdz vakaram urbties datora ekrānā, nebeidzamās specifiskāciju izdrukās un meklējot kļūdas programmatūrās un to aprakstos, tā arī īsti neredzot dienas gaismu, viņam nedeva mieru. No vienas puses, grēks spļaut Dievam acīs – algu viņam tiešām maksāja labu labo, bet, no otras puses, ja tev ir trīsdesmit seši gadi, labs auto, biezs konts bankā un jau izmaksāta privātmāja, bet tajā valda tukšums... Te ir, par ko padomāt.

– Man ir ļoti nopietnas darīšanas Parīzē. Kad atbraukšu, izstāstīšu, – viņš aizvakar, acis nepamirkšķinot, bija samelojis pārsteigtajam šefam, pats brīnoties, cik viegli viņam tas izdodas. – Goda vārds, vai tad tu mani nepazīsti? Ja šis patiesi nebūtu ārkārtas gadījums, es taču nemaz neprasītu.

Šefu, protams, tas saērcina, ka viņa vadošajam sistēmanalītiķim ir “nopietnas darīšanas Parīzē”, kas nav saistītas ar viņa firmu, bet, būdams birokrātisks datortārps, viņš nespēj iedomāties, ka tiek primitīvi krāpts un padotajam nekādu darīšanu Parīzē patiesībā nav. Ir tikai miglaina nojausma par kādu plānu, par kura īstenošanu viņš pats nav īsti drošs. Ja nu tomēr tik ļoti vajag, tad vajag. Galu galā atvaļinājums kaut kur darba likumdošanā esot pieminēts.

– *Okē!* Uz paša rēķina, protams. – Šefs, dzimis skopulis, atņurd. – Un pārspēlē savas degošās lietas Andersonam. Īpaši jau sindikāta pasūtījumu. Viņš, bez šaubām, nebūs sajūsmā, jo tā nav Andersona stiprā puse, bet, ja reiz tev vajag, tiec ar viņu galā pats. Uzpērc, pieglaimojies, appreci – man vienīga. – Tāds ir šefa dīvainais humoriņš, firmā visi pie tā sen jau pieraduši.

Protams, Andersons nav sajūsmā un vaimanā minūtes divdesmit. Kolēģa žēlabas aplūst vien tad, kad viņš parāda Andersonam, kur meklējama problēma jaunā interneta pār-lūka bēta versijā – Andersons to nesekmīgi spīdzinājis jau nedēļu, nespējot atrast, kāpēc tā periodiski uzkaras. Solījums atvest no Parīzes pudeli laba “*Camus*” kolēģi atmaidzina tiktāl, ka Andersons samierinās ar likteni.

Pārējais ir tīrais sīkums. No rīta uz lidostu šoreiz viņu neved ierastais aģentūras busiņš, bet gan taksometrs. Tas gan sagādā šādus tādus krenķus, jo pusstundu kavējas. Esot apmaldījies Pierīgas jauno privātmāju ciematu mudžeklī. Tam gan nav izšķirējas nozīmes. Pilsēta sestdienas rītā agrajās stundās ir apbrīnojami tukša, un taksists pa ielām drāžas tā, it kā auto vajātu līdz zobiem bruņoti slepkavnieki. Lidostā viņš nonāk vēl labu brīdi pirms reģistrācijas sākuma. Ierastā rīta avīze vai nu vēl nav nodrukāta, vai arī – nav piegādāta. To aizstāj nedaudz apņurcīts “Rīgas Laika” numurs ar kārtējiem tekstiem par Tibetu, *šņibetu*, intervija ar kaut kādu pasistu filozofu un gar-laikošanās ar automātā nopērkamu kafijas padzērienu traušlā plastmasas glāzītē, kas ir tāda pati kā visos kafijas automātos plašajā pasaulē un garšo tieši tāpat kā vienmēr – pēc suslas.

Mazais “*Focker*” lidaparāts pār Rīgas līci un Baltijas jūru, šķiet, lido tieši tā kā anekdotē par pilota mammu, kura savu atvasi brīdina – lido dēliņ, cik vien zemu vari. Tomēr šis maršruts ir viens no ātrākajiem, kas tolaik savieno Latviju ar Rietumu pasauli, jo tiešie reisi uz Eiropu no Rīgas vēl nebija ikdiena. Drīz vien ir klāt Arlandas lidosta Stokholmā, ierastais kāpiens tornī ar nebeidzamajiem pakāpieniem tranzīta pasažieriem, jo sasodītais lifts nezina kāpēc atkal nedarbojas. Lai tiktu tālāk, tranzīta pasažieriem ir jāpiezvana pie slēgtām durvīm. Labi, ka viņš to zina, bet pirmoreiz šādi piedzīvojumi ceļotājiem sagādā stresu. Nu patiesi, kurš normāls Latvijas iedzīvotājs gan var iedomāties, ka pie zvana pogas piestipri-nāta plāksnīte ar uzrakstu angļu valodā “*Please call and wait*

some minutes for answer!" attiecas arī uz viņu. Solītās dažas minūtes, kā parasti, ieilgst. Visbeidzot parādās uniformā tērpusies lidostas darbiniece. Tā ielaiž viņu un dažus miegainus Rīgas krievus paradīzē.

Pareizāk gan to būtu dēvēt par šķīstītavu pirms paradīzes. Tā sākas pie trim lodziņiem. Divus rotā uzraksts "*For citizens of EU*", bet viens domāts "*For noncitizens of EU*". Tas laiks, kad viņš oficiāli kļūs par *citizen of EU* vēl nav pienācis. Svētā Pētera lomlu šoreiz veic blonda lidostas darbiniece ar vērtīgu skatienu. Viņa rūpīgi aplūko Latvijas Republikas pilsoņa pasi un uzdod obligāto jautājumu: *What is the aim of your journey?* Jautājums ir stulbs un kaitinošs. Viņam vairākkārt šādās reizēs ir gribējies atcirst: *I'm going to fuck you!* Bet to nu gan nekādā ziņā teikt nedrīkst.

Noklakšķ trenētas rokas darbināts spiedoga mehānisms. Pases lappusē, kurā jau rēgojas zīmogs par piedalīšanos Saeimas vēlēšanās un referendumā, parādās vēl viena atzīme ar *Welcome in EU!* Paies vēl tikai nieka pusgads, un tad viņš varēs iekļūt Eiropas Savienībā arī bez Arlandas blondīnes izpalīdzības. Šādus zīmogus Latvijas pilsoņu pasēs neviens vairs nespiedīs, jo viņi būs daļa no *EU*. Bet pagaidām ir tikai 2003. gada rudens. Referendums par iestāšanos Eiropas Savienībā ir jau noticis, bet uz Eiropas labvēlību vēl jāgaida. Bet patlaban viņš kārtējo reizi ir iekļuvis *EU* paradīzē. Nikns, resns krievs smalkā uzvalkā un smieklīgās, baltās krosenēs iepretī *tax-free* veikalu pudurim strostē savu vismaz piecpadsmit gadus jaunāko... Sekretāri? Sievu? Miļāko? Eskortmeiteni? Nevar zināt, kas ir šī izkrāsotā lelle ar nu *ļoooootttiii* garajām kājām un atklāti izaicinošiem minisvārciņiem.

– *Ti staraja bļaġ, huļi ti tak dolga tut jebjošsja so svoimi vaņu-čemi duhami?* – skan pa visu Zviedrijas galvaspilsētas galvenās lidostas tranzīta termināli, bet uz sociāli atbildīgo svensonu sabiedrību tas neattiecas. Pamēģini gan kaut ko tādu pateikt feminisma apsēstai svensonietei! Lai Dievs stāv klāt!

Dzīve paradīzē tomēr šorīt nemaz tik raiti nenorit. Tiek izziņota reisu kavēšanās tehnisku iemeslu dēļ, jo ārā sāk plūsties kaut kas līdzīgs sniegpukenim un negaisam vienlaikus. Tad ar viņu parunāt grib piedzēries somš, kam viss birst no rokām un ir tik grūti pārvarēt gravitācijas postošo ietekmi.

– *Anteeksi!* – Apskurbušais *suomipoika* atšķirībā no pirmtējā krieva vismaz cenšas būt pieklājīgs un mēģina aiztaisīt bikšu priekšu, bet tā – spītņiece – neveras un neveras ciet. Kam negadās! Tālāk rindas kārtībā ir vēl vismaz astoņi zvani no Latvijas un personām, no kurām šobrīd viņam nevajag absolūti neko. Nu cik var krist uz nerviem!

– Esmu Stokholmā! – Izslēgtais mobilais telefons nevērīgi ielido kaut kur dziļi somā starp mantām. Sen bija laiks!

Ilgā, neplānotā nīkšana nevairo labu garastāvokli, tāpēc gaidītais paziņojums par reisu nāk kā atvieglojums.

– *My name is Paolo Benutchi and I'm a captain of this flight.* – Itāliskais akcents angļiski runājošas zviedru aviokompānijas lainerī šķiet nedaudz komisks, bet arī tā ir realitāte, par kuru neviens nebrīnās. Varbūt vien tie uzcītīgie latvieši, kam šķiet, ka vienīgi viņi prot runāt visās valodās tieši tāpat kā iedzimtie, un brīnās, ka viņus neviens nesaprot.

Tad pēc kāda brīža seko ierastais *what kind of wine do you prefer – red or white?*

– *Both!* – viņš atbild un vēl pēc laiciņa palūdz stjuartei, nedaudz novecojušai Agnetas Feltskogas tipa blondīnei, arī konjaku un kalvadosu. Bezmaksas dzērieni lidojuma laikā vēl ir ikdiena. Stjuartei nākot atceļā, pasažierim dažus sēdekļus tālāk zemē nokrīt plastmasas trauku komplekts. Blondīne veikli pieliecas un to paceļ. Kustības brīdī pašaurie brunči nodevīgi piekļaujas augumam, atklājot, kas stjuartei ir stingrs un apaļš. Viņš to ievēro, pasmīn, nožāvājas... Un tad jau nāk pieneņu pļava. Tādā pēdējoreiz viņš skraidījis vecumā, kad pieneņu mēdz būt līdz padusēm.

To: bubulis@apollo.lv

Es nedomāju, ka tas varētu ko mainīt, ja mēs pārgulētu viens ar otru. Nemaz nelieģšos, ka es to ļoti vēlos, bet, manuprāt, tā nav laba ideja. Es būšu tev vēl viens ķeksītis kolekcijā, bet man nāksies mierināt sevi ar domu, ka esmu iekārojusi to, kas man nepieder. Būs tikai sliktāk – nemoki mani.

Viņš dodas lejup pa Šarla de Golla lidostas pirmā – vecākā – termināļa puscaurspīdīgo plastmasas cauruļu eskalatoru. Sajūta tāda, it kā atrastos liela un noplukuša astoņkāja zarnu traktā. Viņš pat nemēģina izzilēt to, kādos murgos šo ēku nosapņojis avangardistiski noskaņotais arhitekts, un to, vai nabaga vecais ģenerālis, kura vārdā lidosta nosaukta, ieraudzījis projektu īstenotu, zārkā nebūtu apgriezies otrādi. Diezin vai! Franči šai ziņā nav aizspriedumaini.

Jā, un, ja tā padomā, cik gan bieži šī ēka savulaik bērībā tikusi ar apbrīnu skatīta vecās franču filmās, sēžot pārpildīta kinoteātra pirmajā rindā. Kurš gan šodien to vairs atceras, bet biļete tolaik maksāja nieka desmit kapeikas, tomēr mamma, kā jau kārtīga mamma, deva četrdesmit piecas kapeikas, lai dēls sēdētu normālā vietā. Tās sākas no vienpadsmitās rindas, bet dēlam bija savi plāni – ja sēdēja pirmajā rindā, par atlikumu varēja nopirkt saldējumu.

Taču viņa nabadzīgajā, bet visumā laimīgajā bērībā ekrāns tāpat kā mūsdienās rādīja sapņu pasauli, kas ieslēgta celuloīda lenšu apaļajos ruļļos. Tas nespēja pārraidīt smaržas vai garšas. Nu viņš pamāj ar roku plastmasas cauruļu un eskalatoru realitātei, franču nevižībai un vienlaikus apbrīnojamai funkcionālībai. Uz grīdas nomestiem izsmēķiem. Lidostās vēl drīkst smēķēt, un tolaik tās smirdēja kā izdegušiem cigarešu galiem pārpildīts pelnu trauks. Nesmēķētājiem tās ir katorgas cienīgas mocības. Ejot pa garajiem gaiteniem uz bagāžas telpu, viņš bijīgi noraugās uz trim ar īsiem automātiem bruņotiem

militāristiem un diviem vācu aitu suņiem, melnādainiem lidostas darbiniekiem, kuru skarbo seju krāsa ir gandrīz tāda pati kā viņu uniforma. 2001. gada 11. septembris lidostas ir padarījis par globālu baiļu un aizdomu vietu.

Bagāžas telpā nebeidzamo slidošo lenšu kastveidīgie eskalatori izverd no lidostas dzīlēm tikpat nebeidzamu saiņu, koferu un ceļasomu straumi. Daudzgalvainais pūlis nepacietīgi mīņājas un uzmanīgi seko līdzī bagāžas ceļam pa slidošo lenti. Tepat blakus slaistās muitas darbinieki, kuri, šķiet, nedara pilnīgi neko. Tomēr pamēģiniet te ievest, piemēram, heroīnu. Viņš ir jau pietiekami daudz reižu bijis Parīzē, lai vairs nebrīnītos par Šarla de Golla lidostas un tās apkārtnes šķietamo jucekli. Tikai pirmajā acumirkli var likties, ka to pārspēj varbūt vien padomju laiku Maskavas Šeremetjevas II netīrie korpusi vai bijušo Vidusāzijas republiku lidostu nekārtība, tomēr Parīzē aiz šķietamā haosa slēpjas kāda pirmajā mirklī nepamanāma, bet tomēr dzelžaina un loģiska sistēma.

Viņš sagaida nelielo ceļasomu, ar liftu nobrauc divus stāvus lejup, ar kāju atgrūž nobružātas durvis un nonāk tikpat nobružātā valstībā, kas ir autoceļa un daudzstāvu garāžas mistrojums. Te atrodas *Air France* autobusu līnijas galapunkts, un viņam paveicies – Montparnasa virzienā reiss dosies jau pēc 15 minūtēm. Pie lielā *Renault* busa stūres sēž graciozi slaida meitene.

– Kādu vēl biļeti, mesjē! – Viņa ar šarmantu franču akcentu angļiski skaidro kādam kungam melnā kašmira mētelī, zeltītās acenēs un smalku ādas somu. – Tas taču ir *Air France* autobuss, mesjē!

Enģelis aiz letes? Tas bija Čakam! Viņam ir enģelis pie milzīga, tumšzila *Renault* autobusa stūres. Trīs angļi, bariņš zviedru krāmējas ap bagāžu, un tad jau lielais stiklotais buss ar apskaužamu virtuozitāti sāk savu virzību pa daudzajiem lidostas gaņģiem. Ceļamkrāni, celtniecība, estakādes un apbraucamie ceļi. Otrais terminālis. Viņš skatās, kā vīri

lielā augstumā nostiprina jauno jumta konstrukciju. Neviena nezina, ka jau pēc pāris mēnešiem jaunbūvētais jumts dažas dienas pēc termināļa oficiālās atklāšanas negaidot iebruks. Par laimi, neviens necietīs. Pagaidām viss vēl ir savā vietā un celtniecība norit stingri pēc grafika.

Vēl dažas pieturas, un viņi jau brauc pa šoseju, kuras malās stiepjas nebeidzami *Renault* un *Citroën* noliktavu angāri. Uz autostrādes ir sastrēgums. Viņi nogriežas kādā piepilsētas rajonā un brauc pa ielu ar namiņiem kā no ilustrētas pasaku grāmatas. Autobusa galapunktā pie jaunā *Lafajetas* centra viņš izkāpj, pāriet pāri ielai un lēnā garā dodas uz viesnīcu. Tā atrodas vismaz piecus kvartālus tālāk. Ātrāk būtu braukt ar metro, tomēr pēc šodienas pārlidojumiem un nīkšanas Arlandas lidostā galva ir kļuvusi smaga, bet kājas – stīvas. Viņš vēlas tās izlocīt un atvilkt elpu.

Protams, mazā auguma ķīnietis viesnīcas *Pleasance* uzņemamajā telpā neprot ne vārda angļiski. Vajadzīgas teju piecas minūtes, līdz viņš atskārst likumsakarīgo patiesību – šis šaubīgā paskata mesjē, kas nerunā franciski, esot rezervējis numuru. Kur gan tādi franciski nerunājoši mesjē te, Parīzē, uzrodas? No palīgtelpām talkā nāk vēl viens gados vecāks ķīnietis, acīmredzami pirmā boss, – mesjē, naudu vispirms un tikai tad kārotās istabas atslēgas!

Šī nav diez cik smalka viesnīca, tomēr līdzšinējā pieredze rāda – šeit var ērti apmesties. Nezog, naktī nešauj, palagi ir tīri, gulta, duša un tualete numurā, skaidroja zinātāji, bet pats galvenais – Parīzei neierastā cena: gandrīz trīsreiz lētāk par klasiskajiem simts eiro. Ko vēl ieobraucējs no Austrumeiropas var gribēt! Viņa kolēģi šo puslīdz pieņemamajā 19. rajonā esošo jocīgo ķīniešu apsaimniekoto ūķi atklāja pirms neilga laika. To viņiem savukārt ieteica kāds izbijis Latvijas vēstniecības darbinieks, kas pats nu jau gadu strādā Ņujorkā – ANO. Būsim atklāti, vēl pēc dažiem gadiem viņi šādā suņubūdā nespertu ne kāju. Bet ir vēl tikai 2003. gads, Eiropas pieredze

nav liela, un tik tiešām tā ir liela starpība – simt vai trīsdesmit pieci eiro par numuriņu.

– *Mister, I wanna your passport!* – vai vismaz kaut ko aptuveni tādu, priecīgi smaidīdams, paziņo apkalpotājs. Tas gan vairāk izklausās pēc kāda nesaprotama miņ vaņ jo paspat.

Brīdi padomājīs, viņš beidzot saprot, ko vēlas šīs dīvainās viesnīcas darbinieks, un atbild:

– *Oh, remind me later. It's somewhere in my bag!*

Tad viņš samaksā par piecām dienām, paņem atslēgu, parakstās žurnālā un dodas uz numuru.

To: lulaby@delfi.lv

Mani visbiežāk lasītie vārdi šais dienās ir – mapē nav vēstuļu. Sēžu pie datora, gaidu atbildi, zinot, ka tās nebūs, saļecos pie katra telefona zvana, pie katras īsziņas, cerot ieraudzīt pazīstamo skaitļu kombināciju vai niku.

Vislabprātāk es zvanītu tev un lūgtos. Bet baidos, tu necelsi klausuli vai visbeidzot būsi nomainījusi telefona numuru.